

Sygn. akt II CSK 101/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa E. M.  
przeciwko [...] "P." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 września 2013 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa E. M. przeciwko [...] „P.” sp. z o.o. w S. o zapłatę kwoty 70 000 zł tytułem odszkodowania za utracone w czasie pożaru oraz podczas opróżniania mieszkania po pożarze mienie oraz o zapłatę kwoty 150 000 zł z tytułu zadośćuczynienia, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 6 września 2012 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 kwietnia 2012 r. oddalającego powództwo.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego, to jest art. 417 § 2 k.c., a także naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 5 oraz art. 232 zd. 2 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca powołała przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., wskazując, iż „oczywista zasadność skargi” związana jest z naruszeniem art. 417 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwaloną wykładnią art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., wymieniającego oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę jej przyjęcia przez Sąd Najwyższy do rozpoznania, oczywista zasadność skargi oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika.

Taka sytuacja w sprawie nie ma miejsca. Należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy związany jest dokonanymi ustaleniami faktycznymi (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), a ich kwestionowanie nie może stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.). O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można przeto wnioskować w odwołaniu do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co w istotnej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania czyni skarżąca. Pod pozorem naruszenia art. 417 § 2 k.c. skarżąca w istocie kwestionuje ustalenia

sądu drugiej instancji, z których wynika, że pożar w lokalu przez nią zajmowanym nie został spowodowany przez działanie lub zaniechanie pozwanej oraz, że jej mienie nie zostało zniszczone przez firmę zatrudnioną przez pozwaną do usuwania skutków pożaru.

Stąd też - niezależnie od prawidłowości podstawy prawnej przyjętej dla odpowiedzialności pozwanej spółki - wobec braku wykazania, że do zniszczenia mienia powódki doszło w następstwie bezprawnego działania pozwanej lub podmiotu, za który ponosi ona odpowiedzialność, nie było podstaw do obciążania pozwanej odpowiedzialnością odszkodowawczą.

W świetle powyższego, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

aw

jw